

den udlegede Fisk til at søge tilbage til Havet, uden at den behøver at have hele Januar dertil. Men af langt større Vigtighed for den er det, at vi ikke knappe Fredningstiden af i Begyndelsen, i den første Ende. Udvalget har knappet den 15 Dage af, fra 1. til 15. Oktober. Jeg vilde i Udvalgets Sted være gaaet den modsatte Vej. Omend jeg ikke vilde gaa tilbage til den gamle Lovs 1. August, vilde jeg dog med Glæde være gaaet med til at sætte Fredningstiden fra 1. September til 1. Januar. Af alle de Beretninger, vi se derovre fra, ville vi nemlig erfare, at Mængden af opgaaende Laks og Ørred stiger med Maanederne, og i de senere Sommermaaneder kommer der flere og flere plettede Fisk, d. v. s. kønsmodne Fisk derop. Jeg mener ikke, at vi have gjort nok for Fisken, naar vi frede den lige i de Dage, da den leger paa Pladserne. Vi skulle ogsaa give den Tidsfrist til at komme derop.

Det er jo, som den ærede Ordfører meget rigtigt bemærkede før, da han omtalte Meningen med de forskellige Fredningstider i Fjorden, Aaen og Sideløbene, saaledes, at Fisken kommer fra Havet og gaar op paa Legepladserne, der ligger saa og saa langt oppe i Landet, derfor skulle vi frede den tidligere ude ved Havet end helt oppe ved Silkeborg. Men det medfører tillige, at naar vi indføre fast Fredningstid, der skal gælde baade for den Del af Fjorden, som nærmest hører til Havet og for den store Aa og de mindre Sideløb, maa vi i hvert Fald give Fisken rigelig Tid til at komme op til Legepladserne langt oppe i Landet. Det kan ikke nytte at frede Legen, naar man begynder Fredningstiden saa sent, at Fisken ikke naar op, men fanges forinden. Derfor vil jeg meget gerne have, at vi, naar vi lade Januar falde bort, ikke lade de 15 Dage af Oktober falde bort, men snarere tage den halve eller hele September Maaned med.

Dernæst har Lovforslaget forlangt en Fredning af baade Nedfaldslaks og Nedfaldsørred under den Motivering, at denne Fisk er værdiløs, og at det tillige er godtgjort, at naar man lader den gaa i Fred ud i Havet, vokser den sig stor og tyk, saa at den har mere end fordoblet sin Vægt, naar den kommer tilbage for at lege paa Pladserne til næste Aar. Det gælder efter de foreliggende videnskabelige Oplysninger i første Grad om Laksen, i anden Grad om Ørreden, idet en udleget Ørred ikke er saa udmagret som en udleget Laks. Men ved at adskille mellem Laks og Ør-

red i Nedfaldsperioden, ved at give Lov til at fange den ene og frede den anden, tage vi med den ene Haand det Gode bort, som vi give med den anden. En Fisker er hverken Videnskabsmand eller en Mand, som ønsker at forstaa Loven alt for strengt, hvor den ikke er til hans egen Fordel. Det er ikke alle Fiskere givet, naar de skulle se paa en Laks med det ene Øje og paa deres egen Fordel med det andet, til enhver Tid, at kunne se Forskel paa en Nedfaldslaks og en Nedfaldsørred. Jeg maa minde de gamle Medlemmer af det ældre Udvalg om den Gang, vi vare paa Rejse i Randers Fjord og Gudenaå. Vi rejste sammen med Dr. Levinsen. Han havde en lang Kasse med sig, og Indholdet af denne lange Kasse var to lange, magre Fisk, og Kassen med disse Fisk cirkulerede mellem alle Udvalgets Medlemmer og de rejsende Randersfolk, hvoraf der var flere Fiskehandlere og specielt fiskekyndige. Og Spørgsmaalet var saa: Hvad var det for Fisk? Hemmeligheden var den, at Dr. Levinsen havde taget disse Fisk herover for at faa dem nøjagtig bestemt paa Museet, idet der var Tvist om, hvor vidt det var udleget Laks eller udleget Ørred. Man havde erhvervet dem af en Mand, der havde den sædvanlige Tilladelse til at fange i Fredningstiden i nationalt Øjemed til Befrugtning. Det kende vi godt, det er ogsaa en af de Omveje eller en af de Snarer, man lægger for Fredningens Fod, at man lader Folk fange de kønsmodne Fisk paa den Tid, hvor de ellers ere fredede, naar det skal ske til Nationens Ære og Fremgang. Men altsaa disse Laks bragte Doktoren med over til Randers, og selv saa lærde Folk som de lærde Fiskeudklækkere, der vare derovre, kom i levende Disput om, hvor vidt det var Laks eller Ørred. Der var nogle, der holdt paa, hvad deres Fædre og Bedstefædre havde holdt paa før dem, nemlig at enhver Fisk, der havde Pletter og var graa og brun og rød, var ingen Laks, men kun Ørred. Det er den gamle Teori, som vi mødte her. Da vi havde Loven af 1900 til Behandling, hed det sig, at Laksen slet ikke legede i Gudenaåen, og den Historie om Ynglevandring og alt det duede ikke noget, det var noget, de ældste Fiskere i Gudenaå vilde aflægge Ed paa, at der aldrig var fundet Rogn eller kønsmoden Saft i nogen Laks, det vil sige i den blanke Laks, thi den blanke Laks er ikke kønsmoden. Men Resultatet af denne Undersøgelse af de to Fisk var, at det var et Par Nedfaldslaks. Men efter det, der fore-